

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/52/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3619010153
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3619010153.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti obžalovanému H. R., nar. XX.XX.XXXX v X. nad X., okres X. nad X., trvale bytom mesto L., okres L., t. č. na slobode, pre trestný čin prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1, odsek 3 písm. c) Tr. zákona s poukazom na § 123 odsek 3 písm. i), odsek 4 Tr. zákona a iné, na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 17. augusta 2021, prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 11. marca 2020 pod sp. zn. 1T/59/2019 a jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku s a odvolanie obžalovaného H. R. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Partizánske zo dňa 11. marca 2020 pod sp. zn. 1T/59/2019, na podklade podanej obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Partizánske zo dňa 26. júna 2019 pod č. k. Pv 316/15/3305-94, doručenej okresnému súdu dňa 27. júna 2019 bol obžalovaný H. R., nar. XX.XX.XXXX uznaný za vinného zo spáchania trestného činu prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1, odsek 3 písm. c) Tr. zákona s poukazom na § 123 odsek 3 písm. i), odsek 4 Tr. zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 04.05.2015 v čase okolo 20.07 hod. v T. D. na terase pohostinstva U. napadol poškodeného G. R. tak, že podišiel k nemu a zozadu ho hneď päťou trikrát udrel do ľavej zadnej časti hlavy, pričom poškodený začal padať na zem, avšak obžalovaný ho chytil zozadu za bundu, pridržal ho a niekoľkokrát ho udrel päťou do oblasti tváre a hlavy, načo poškodený padal na zem, kde mu obžalovaný silno zatlačil nohou na chrbát, čím poškodenému G. R. spôsobil zlomeniu v oblasti uhla dolnej čeľuste vpravo, zmliaždenie ušnice vpravo s krvným výronom, zmliaždenie oblasti čela, očníc a lícnej oblasti vpravo s krvným výronom a mnohopočetné odreniny tváre vpravo a temennej oblasti vpravo, ktoré si vyžiadali hospitalizáciu poškodeného v trvaní 17 dní a obmedzenie obvyklého spôsobu života poškodeného v trvaní 78 dní.

Za tieto trestné činy bol obžalovaný H. R. odsúdený podľa § 156 odsek 3 Tr. zákona s prihliadnutím na § 36 písm. h) Tr. zákona a za použitia §§ 38 odsek 2, odsek 4 a odsek 8, 41 odsek 1 Tr. zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 36 (tridsaťšesť) mesiacov, ktorého výkon mu bol podľa § 49 odsek 1 písm. a) a § 51 odsek 1, (správne bolo potrebné uviesť ešte aj odsek 2) Tr. zákona podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 36 (tridsaťšesť) mesiacov, za súčasného uloženia probačného dohľadu nad správaním sa obžalovaného v určenej skúšobnej dobe.

Podľa § 51 odsek 4 písm. f) Tr. zákona mu bola uložená aj povinnosť spočívajúca v tom, aby sa osobne ospravedlnil poškodenému.

V adhéznom konaní, t. j. v konaní o náhrade škody okresný súd rozhodol výrokom podľa § 288 odsek 1 Tr. poriadku, ktorým odkázal poškodeného G. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C., J. XXX/XX (okres L.) s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní podal odvolanie iba obžalovaný H. R., a to proti výrokom o vine a treste. V písomnom odôvodnení prostredníctvom obhajkyne uviedol, že v prvom rade popiera akúkoľvek aktivitu, ktorá by mala za následok spáchanie skutku tak, ako je to uvedené v napadnutom rozsudku. Je pravdou, že medzi ním a poškodeným došlo k vzájomným nepríjemnostiam, ktoré však zapríčinil poškodený sám tým, že mu neoprávnenne odcudzil motorové vozidlo, za čo bol aj právoplatne odsúdený v konaní vedenom na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 1T/51/2016. Na poškodeného, ktorý takto konal začiatkom mesiaca jún 2013 podal trestné oznámenie hneď ako sa dopustil tohto skutku. Incident v posudzovanom prípade sa mal odohrať dňa 04. mája 2015, teda skoro dva roky potom, čo poškodený neoprávnenne užíval jeho motorové vozidlo. Preto nesúhlasí s argumentom okresného súdu, že mal motív k tomu, aby si s poškodeným vybavoval účty. Svoje práva a nároky voči poškodenému si riadne uplatnil v trestnom konaní a ďalšie občianskoprávne nároky si uplatňuje v civilnom konaní. Naopak, má za to, že sa mu poškodený mstí za to, že na neho podal trestné oznámenie a že bol za to potom aj odsúdený. Ďalej uviedol, že v napadnutom rozsudku okresného súdu bola vzorovo porušená zásada „in dubio pro reo“ a nebol dodržaný princíp, podľa ktorého vina musí byť bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Na hlavnom pojednávaní boli vypočutí svedkovia, ktorí všetci potvrdili, že poškodený bol pod vplyvom alkoholu a že k žiadnemu incidentu nedošlo. Tvrdenie, že títo svedkovia tak, ako vypovedali, sú jeho známi a priatelia je predsa irelevantné, hlavne keď ide o priamych svedkov pod prisahou. Ak by vypovedali inak, v jeho neprospech, už by nevadilo, že sú jeho známi a priatelia. On si svedkov nevyberal, označil len tých, ktorí boli skutočne pri incidente bez ohľadu na vzájomné vzťahy. Naopak, svedecká výpoveď poškodeného je zjavne nevieryhodná. Na jednej strane tvrdí, že krvácal a mal ťažké zranenia, na druhej strane išiel zakrátko po incidente do ďalšej krčmy, kde mal ísť údajne hľadať pomoc. Jeho tvrdenia nie sú však ničím podložené, ani len výsluchom nejakej P., ktorá ho tak mala vidieť a ani nejakých iných mužov, ktorí mali tiež vidieť, že bol údajne zranený a dobitý. Poškodený zavádzal aj na hlavnom pojednávaní, kedy si vymyslel nejakého svedka, ktorého mal zabezpečiť, ale nakoniec k tomu nedošlo s vysvetlením, že ho nechcel otravovať. Ďalej poukázal na to, že pritom z kamerového záznamu, ktorý ho má usvedčovať, vidieť, že okolo nich chodilo mnoho ľudí, vrátane čašníka a iných osôb, ktorí boli v predmetnom pohostinstve. Samotný kamerový záznam je však nedostatočným dôkazom, keď je jeho kvalita jednoznačne nízka, nie je na ňom zachytené bez pochybností nič konkrétne, ani útok, ani zranenia poškodeného. Podľa jeho názoru možno pokladať tvrdenia okresného súdu v napadnutom rozsudku („toto je asi poškodený, toto je asi obvinený a toto sa leje voda“) v súvislosti s ním len za domnienky. Okresný súd označil v kamerovom zázname za poškodeného pána, v ktorom on osobne poškodeného neopoznal a ktorý mal nejaký biely papier v ruke, ale poškodený uviedol, že nevie o tom, že by mal v ruke nejaký papier. Aj on tiež uviedol ku kamerovému záznamu, že „toto som asi ja, ako odchádzam.“. Poškodený údajne odchádzal po vlastných nohách, bez akéhokoľvek náznaku zranenia. Obžalovaný uviedol, že išiel do hostinca „B.“, ktorý je vzdialený od inkriminovaného miesta cca 15-20 min. Poškodený údajne odmietol hospitalizáciu a po ošetrení išiel pokojne domov. Ďalej poukázal na to, že aj úvaha okresného súdu o uloženom treste je nesprávna a uložený trest považuje za neprimerane prísny, pretože okresný súd nemohol sprísňovať trest v dôsledku jeho predchádzajúcej priestupkovej minulosti a to v oblasti porušovania predpisov v cestnej premávke. Vodičské oprávnenie má cca 30 rokov a za tak dlhú dobu sa mohol dopustiť nejakých priestupkov. Postup okresného súdu v tomto považuje za neférový. Preto navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a aby sám podľa § 322 odsek 3 Tr. poriadku ho spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Tr. poriadku oslobodil.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho krajského súdu, ktoré sa konalo za splnenia všetkých procesných podmienok v neprítomnosti obžalovaného aj poškodeného, prokurátorka krajskej prokuratúry v rámci konečného návrhu uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za správny a zákonný vo všetkých jeho výrokoch a odvolanie za nedôvodné, ktoré navrhla podľa § 319 Tr. poriadku zamietnuť.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho krajského súdu právom konečného návrhu uviedol, že sa pridrižiava obsahu písomne odôvodneného ich odvolania, vrátane návrhu, ako má odvolací súd rozhodnúť.

Podľa § 317 odseku 1 Tr. poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odseku 1 Tr. poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odseku 3 Tr. poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odseku 1 Tr. poriadku.

Krajský súd, ako odvolací súd preskúmal z podnetu podaného odvolania obžalovaného, ktoré bolo podané oprávnenou osobou, včas a na správnom mieste napadnutý rozsudok v intenciách § 317 odseku 1 Tr. poriadku, pričom zistil, že vo vzťahu k rozhodovaniu o vine, v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci prvostupňový okresný súd vykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy, ktoré správne vyhodnotil zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 odseku 12 Tr. poriadku, a na základe toho dospel k správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom, ktoré v súlade s ustanovením 168 odseku 1 Tr. poriadku aj podrobne a vecne správne v napadnutom rozsudku odôvodnil. So zreteľom na vykonané dôkazy, na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré na seba nadväzujú, navzájom sa podporujú a dopĺňajú, nemal ani odvolací súd pochybnosti o vierohodnosti a správnosti skutkových zistení, ale i záverov prvostupňového okresného súdu vo vzťahu k právnemu posúdeniu konania obžalovaného. Obžalovaný aj napriek tomu, že doposiaľ popiera spáchanie žalovaného skutku, právne posúdeného ako predmetné žalované prečiny v jednočinnom súbehu, je usvedčovaný zo spáchania žalovaného skutku nie len svedeckou výpoveďou samotného poškodeného G. R., ale podporne tiež obsahom podaného znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia chirurgie a traumatológie T. Y. G., PhD., MBA, podporne tiež relevantnými listinnými dôkazmi, z nich najmä ide o lekárske správy ohľadom zdravotného stavu poškodeného a napokon aj obrazovým záznamom z bezpečnostnej kamery obce T. D. v inkriminovanom mieste. Okresný súd v podrobnostiach uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku (viď strana 6) akceptovateľne aj logicky poukázal na to, že aj tento dôkaz významne podporuje svedeckú výpoveď poškodeného, pritom vyvracia relevantné tvrdenia svedkov U. a bratov W., ktoré majú svedčiť v prospech obžalovaného, a teda aj tento dôkaz usvedčuje obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku aj napriek jeho podrobnejším odvolacím argumentom, v ktorých sa venoval svojmu hodnoteniu dôkazov. Okresný súd tiež správne dospel k záveru o motíve konania obžalovaného v posudzovanom prípade, ktorý je akceptovateľný a nepochybne ho nevyvracia ani obžalovaným uvádzané odvolacie argumenty v tomto smere. Sám obžalovaný poukázal na to, že svojich práv a nárokov voči poškodenému z minulosti sa musel domáhať okrem trestného konania aj osobitne v ďalšom civilnom konaní, čo teda nevyvracia záver okresného súdu o motíve konania obžalovaného tak, ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku. Skutočnosť, že prvostupňový okresný súd vykonané dôkazy na hlavnom pojednávaní vyhodnotil v diametrálnom rozpore s ich hodnotením podľa obžalovaného nie je pochybením, pretože prvostupňový okresný súd všetky dôkazy, ktoré boli ním vykonané na hlavnom pojednávaní zákonným spôsobom vyhodnotil presvedčivo, bez relevantného rozporu s ustanovením § 2 odsek 10, odsek 12 Tr. poriadku a v princípe taktiež bez akýchkoľvek rozumových pochybností.

Pokiaľ ide o právne posúdenie konania obžalovaného, aj tu súd prvého stupňa taktiež postupoval v súlade so zákonom, keď jeho konanie po právnej stránke správne posúdil ako dokonaný prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1, odsek 3 písm. c) Tr. zákona s poukazom na § 123 odsek 3 písm. i), odsek 4 Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písm. a) Tr. zákona, pretože obžalovaný svojím konaním kumulatívne naplnil všetky štyri formálne znaky týchto skutkových podstat trestných činov a súčasne bol naplnený aj ich potrebný materiálny korektív podľa § 10 odsek 2 Tr. zákona. Obžalovaný z hľadiska veku spĺňal podmienky trestnej zodpovednosti jednoznačne ako dospelý páchatel trestného činu a v konaní neboli zistené žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by preukazovali, že obžalovaný bol v inkriminovanom čase nepričetným či konal v stave zmenšenej príčetnosti. Naplnený bol aj objektív útokov týchto prečinov - ochrana zdravia a života iného, záujem verejnosti na tom, aby nedochádzalo k prejavom, ktoré narúšajú pokojné občianske spolunažívanie, bez akýchkoľvek násilnosti a vulgárnych verbálnych prejavov a ohrozeniu mravnosti a splnená bola aj ich subjektívna stránka, t. j. priamy úmysel (dolus directus). Z obsahu žalovaného skutku tak, ako je popísaný v skutkovej časti napadnutého rozsudku nepochybne vyplýva aj naplnenie objektívnej stránky oboch predmetných prečinov. Ani odvolacie námietky obžalovaného v tomto smere preto nebolo možné uznať. Poškodený, v inkriminovanom čase v mieste verejnosti prístupnom aj z hľadiska časových súvislostí skutočne nepochybne utrpel zranenia spôsobené úmyselným konaním obžalovaného tak,

ako tieto vyplývajú zo skutkovej časti napadnutého rozsudku a ako boli tieto identifikované lekárom v odbornej lekárskej správe a potvrdené aj znalcom v jeho písomne podanom posudku, ktorý potvrdil mechanizmus ich vzniku tak, ako ich popísal poškodený.

Pri ukladaní trestu prvostupňový okresný súd správne prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34 odseku 1 až 4 Tr. zákona dôležité z hľadiska jeho ukladania, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, existujúce priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy. Prvostupňový okresný súd nepochybil, keď dospel k záveru o neexistencii poľahčujúcich (§ 36 Tr. zákona) a o jednej existencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zákona (spáchanie viacerých trestných činov) a správne pritom použil aj ustanovenie § 38 odsek 2, odsek 4 a odsek 8 a § 41 odsek 1 Tr. zákona. Súd prvého stupňa potom tiež správne obžalovanému uložil trest odňatia slobody podľa najprísnejšej zbiehajúcej sa skutkovej podstaty trestného činu podľa § 156 odsek 3 Tr. zákona, u ktorej správne upravil dolnú hranicu trestnej sadzby z dvoch na tri roky. Správne potom obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere na samej takejto dolnej hranici vo výmere 36 mesiacov a správne výkon trestu odňatia slobody obžalovanému podmiennečne odložil na primeranú skúšobnú dobu 36 mesiacov v strede zákonného rozpätia (1 až 5 rokov) a súčasne tiež správne obžalovanému uložil probačný dohľad nad jeho správaním sa v určenej skúšobnej dobe, so súčasne vhodne uloženou povinnosťou, osobne sa ospravedlniť poškodenému. Takto súdom prvého stupňa uložený výchovný podmiennečný trest odňatia slobody je aj podľa názoru odvolacieho súdu trestom primeraným a zákonným a to aj z hľadiska očakávaného účelu trestu podľa § 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona, t. j. dosiahnutia individuálno-preventívneho a s ním spojeného generálno-preventívneho účinku. Takto uložený trest obžalovanému je dostatočným na zabránenie ďalšej jeho protiprávnej činnosti, dostatočnou výstrahou pre potencionálnych páchatel'ov (najmä takýchto) trestných činov a uložený trest v napadnutom rozsudku vyjadruje aj primerané morálne odsúdenie konania obžalovaného spoločnosťou. Preto odvolacie námietky obžalovaného aj v tomto smere, o neprimeranej prísnosti takto uloženého trestu nemožno uznať. Okresný súd sa pritom zaoberal alternatívnou náhradou trestu za trest odňatia slobody, ale správne dospel k záveru o kumulatívnom nesplnení všetkých zákonných podmienok tak, ako na to poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa nepochybil ani v tom, keď v rámci spojeného adhézneho konania výrokom o náhrade škody poškodeného G. R. odkázal podľa § 288 odsek 1 Tr. poriadku s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Vzhľadom na uvedené i skutočnosť, že napadnutý rozsudok je vecne správny, presvedčivý, nevykazujúci prvky arbitrárnosti a zákonný vo všetkých jeho výrokoch a odvolanie obžalovaného je nedôvodné, odvolací súd rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. poriadku ho zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.